

בטחוניים, יציאת סטודנטים דרך ישראל לחו"ל, ובין אם היא החלטה שאינה מאפשרת זאת.

5. המשיבים יטענו, למעלה מן הצורך, כי דין העתירה להזכות גם לגופה, שכן על מדינת ישראל לא מוטלת כל חובה משפטית לאפשר לתושבי ישות טרור הנמצאת במצב של עימות מוזן ממשי ואלים מול ישראל להיכנס לשטחה, בין אם לצורך יציאה לחו"ל ובין אם לכל צורך אחר. לעניין זה נזכיר, כי מדינת ישראל מאפשרת כניסתם לישראל של תושבי הרצועה לשם טיפולים רפואיים ומטעמים הומניטאריים מיוחדים, ואף זאת מבלי שמוטלת עליה כל חובה משפטית לעשות כן. יחד עם זאת, כניסתם של סטודנטים מעזה לישראל לשם יציאתם ללימודים בחו"ל נמצאת הרבה מעבר לרף ההומניטארי אותו מוטל על ישראל לקיים על-פי כללי המשפט הבינלאומי.

הסעד המבוקש

6. בעתירה מבקשים העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים, כלשון העתירה:

"לאפשר לעותרת ו' לצאת מרצועת עזה כדי להגיע לגרמניה. המשיבים יכולים לעשות כן בדרכים רבות ושונות, ואופן הביצוע מונח לפתחם.

המשיבים יכולים לאפשר לעותרת ו' לצאת מהרצועה דרך היס, דרך האוויר או דרך היבשה – למצרים, לירדן או לנמל התעופה ע"ש "בן גוריון", ומכל אחד מהמקומות האלה תוכל העותרת ו' להמריא ליעדה."

על אף שהסעד המבוקש בעתירה הוא לאפשר את יציאתה של העותרת 1 מעזה לחו"ל, למעשה, בקשת העותרים היא לחייב את רשויות מדינת ישראל לאפשר את כניסתה מעזה לישראל, על-מנת שתוכל לצאת דרכה לגרמניה.

הקדמה – המצב הבטחוני במעברים

7. בפתח הדברים, יבקשו המשיבים לעדכן את בית המשפט הנכבד, כי בעקבות ניסיון הפיגוע במחסום ארז, שבוצע ביום 22.5.2008, ואשר כתוצאה מתקלה התרחש בסופו של דבר בצידו הפלסטיני של מעבר ארז, במסגרתו התפוצצה משאית תופת אשר נשאה, בהתאם להערכה, חומר נפץ במשקל של 4.5 טון, הושבתה פעילותו של המעבר עד ליום 25.5.2008.

על-פי הנמסר מגורמי הצבא, הנוק שנגרם בצד הפלסטיני בעקבות פיגוע זה הינו רב, ובימים אלו נערכות פעולות לשיקום ההרס שנגרם. יצוין, כי גם לצידו הישראלי של המעבר נגרם נזק לא מבוטל הנאמד במיליוני שקלים. לאור זאת, נמסר מגורמי הצבא, כי בעת הזאת לא ניתן עדיין להעריך מתי יחזור המעבר לפעילות מלאה שתאפשר מעבר אנשים דרכו במתכונת שנהגה עובר לפיגוע הטרור.

יחד עם זאת, נמסר מגורמי הצבא, כי המעבר נפתח מידי יום, בהתאם להערכת מצב עדכנית, לשעות בודדות (על פי הנמסר, מדובר בשעה עד שתיים), וזאת בראש ובראשונה למקרים הומניטריים מובהקים, כגון, לצורך יציאתם של חולים הזקוקים לטיפול מציל חיים.

על נסיון הפיגוע דנן, נטלו אתריות משותפת שני ארגוני טרור, הגיהאד האיסלאמי וגדודי חללי אלאקצא. נוסף ונציין, כי פעילות טרור נגד המעברים הינה יעד מרכזי של ארגוני הטרור, במסגרת המאבק המזוין הממשיך להתנהל נגד מדינת ישראל מתוך שטח רצועת עזה.

מצ"ב ומסומן מ/ש1, דיווח אודות הפיגוע דנן, מתוך אתר מרכז המידע של מרכז המידע למודיעין וטרור.

לפיכך, מעבר לכך שאין כל חובה משפטית להתרת כניסתה של העותרת לישראל, כפי שנפרט להלן, נראה כי בעת הזו קיים אף קושי מעשי להתיר את כניסתה לישראל.

עמדת המשיבים

דין העתירה להידחות על הסף מחמת קיומו של סעד חלופי

8. עמדת המשיבים הינה, כי דין העתירה להדחות על הסף, שכן לעותרים עומד סעד חלופי בדמות פנייה לבית המשפט לעניינים מנהליים.

9. סעיף 17 (ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן – חוק הכניסה לישראל) קובע כדלקמן:

"(ב) שר הפנים רשאי, אחרי התייעצות עם ועדת הפנים של הכנסת, בצו שיפורסם ברשומות, לפטור סוגי אנשים גוספים מהוראות חוק זה, כולן או מקצתן, כליל או בסייגים".

בהתאם להוראות סעיף 17(ב) לחוק הכניסה לישראל, לאחר יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה, הותקן צו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה) (הוראת שעה), התשס"ה-2005 (קובץ תקנות תשס"ה מס' 6425) (להלן – הצו), אשר קובע כדלקמן:

"בתוקף סמכותי לפי סעיף 17(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, ואחרי התייעצות עם ועדת הפנים של הכנסת, אני מצווה לאמור:

1. תושב רצועת עזה הנכנס לישראל משטח רצועת עזה מכוח היתר, לרבות היתר כללי, שנתן מנהל מינהל האוכלוסין או מי ששר הפנים הסמיך לכך, פטור מהוראת סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורישיון לשיבת מעבר או ביקור, כל עוד הוא מקיים את תנאי החיתר כאמור; לעניין צו זה "תושב רצועת עזה" – מי שמתגורר ברצועת עזה, וכן מי שרשום כתושב רצועת עזה במרשם האוכלוסין של המועצה הפלסטינית...". [ההדגשה הוספה – י.ר.]

ביום 23.12.07 הוארך הצו בצו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה) (הוראת שעה) (תיקון), התשס"ח - 2007, ותוקפו נכון להיום הינו עד ליום 31.12.08.

בעקבות צו זה הסמיך שר הפנים מספר גורמים ליתן היתר לתושב רצועת עזה להיכנס לישראל. מכאן, שהחל משנת 2005 ולאחר תום התפיסה הלוחמתית ברצועת עזה, התרת כניסתם לישראל של תושבי רצועת עזה נתונה ישירות למי שהוסמך על ידי מנהל מינהל האוכלוסין או שר הפנים מתוקף הוראות חוק הכניסה לישראל.

10. ביום 6.12.07 פורסם צו בתי משפט לעניינים מנהליים (שינוי התוספת הראשונה לחוק), התשס"ח - 2007, אשר תחילת תוקפו ביום 2.3.08, ואשר שינה את פרט 12 לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס - 2000 (להלן - החוק). בהתאם להוראות החוק, בכל העניינים הנופלים לגדרי פרט 12 לתוספת הוקנתה סמכות לבית המשפט לעניינים מנהליים.

וכך קובע פרט 12 בחלק הרלבנטי לעניינו, בנוסחו דהיום:

"מינהל אוכלוסין ועובדים זרים – החלטה של רשות לפי חוקים אלה, למעט החלטות ממשלה בענייני מינהל אוכלוסין ועובדים זרים:
(1) חוק הכניסה לישראל, התשי"ב – 1952... [החדגשה הוספה – י.ר.]

11. מכאן, כי בכל הנוגע לבקשות של תושבי עזה להיכנס לישראל, הוקנתה סמכות לבית המשפט לעניינים מנהליים. לפיכך, עומד לעותרים סעד חלופי בדמות פנייה לבית המשפט לעניינים מנהליים ומשכך דין העתירה דין להדחות על הסף.

יובהר, כי מאחר שהתיקון בתוספת הראשונה לחוק, כמצוטט לעיל, נוקט בלשון ברורה לפיה ב"החלטה של רשות לפי חוקים אלה..." מוקנית הסמכות לבית המשפט לעניינים מנהליים, אין זה רלוונטי אם מקבל ההחלטה בדבר הכניסה לישראל הוא שר הפנים או מי מטעמו או שמא מקבל ההחלטה על הכניסה לישראל הוא המפקד הצבאי אשר הוסמך לכך מתוקף הוראות חוק הכניסה לישראל. בשני המקרים, לאור השינוי בתוספת – הסמכות נתונה לבית המשפט לעניינים מנהליים.

יצוין, כי מפורקליטות מחוז הדרום נמסר אף כי לבית המשפט לעניינים מנהליים בבאר שבע הוגשו מספר עתירות שעניינן בקשות של תושבי עזה להיכנס לישראל לצורך טיפול רפואי, ואשר טופלו על-ידו.

12. לאור כל האמור, המשיבים סבורים, כי דין העתירה להדחות על הסף מחמת קיומו של סעד חלופי.

13. להשלמת התמונה יצוין, כי בפני בית המשפט הנכבד תלויות ועומדות 13 עתירות 4487/08 ואח', שעניינן התרת כניסתם של חולים מעזה לישראל לצורך טיפול רפואי. המדינה טענה כי

דין של עתירות אלה להדחות על הסף מחמת קיומו של סעד חלופי, ובדין שהתקיים ביום 26.5.08 התבקשה באת כוח העותרים להגיב לעניין טענת הסעד החלופי בתוך 5 ימים.

דחיית העתירה על-הסף כיוון שלעותר אין כל זכות להיכנס לישראל

14. כאמור לעיל, על אף שהסעד המבוקש בעתירה הוא לאפשר את יציאתה של העותרת 1 מעזה לחו"ל, למעשה, בהתחשב במצב הקיים, בקשתם של העותרים היא לחייב את מדינת ישראל לאפשר את כניסתה של עותרת 1 מעזה לישראל על-מנת שתוכל לצאת דרך ישראל לגרמניה.

ואולם, נקודת המוצא לענייננו היא, כי לעותרת 1 – שהינה פלסטינית תושבת רצועת עזה – אין כל זכות שבדין להיכנס לשטח ישראל.

15. החל מיום 12.9.05, בשעה 24:00, הסתיים הממשל הצבאי של צה"ל בשטח רצועת עזה, ואיתו הסתיימה גם התפיסה הלוחמתית של צה"ל את רצועת עזה, על כל המשתמע מכך מבחינה מדינית, ביטחונית ומשפטית.

החל ממועד תום הממשל הצבאי בחבל עזה, צה"ל אינו מפעיל עוד סמכויות ממשל צבאי ברצועת עזה, ובכלל זה סמכויות מכוח תחיקת הביטחון. ממועד זה, מלוא הסמכויות השלטוניות בכל שטחי הרצועה מסורות לרשות הפלסטינית (וכיום הן מופעלות, למעשה, על-ידי ארגון הטרור שתפס את השלטון ברצועה בכוח הזרוע לפני פחות משנה).

16. כך נקבע, לאחרונה, גם בפסיקתו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 9132/07 אל בסיוני נ' ראש הממשלה, תק-על(1)2008, 1213:

"...בהקשר זה נציין, כי מאז חודש ספטמבר 2005, אין עוד לישראל שליטה אפקטיבית בנעשה בשטח רצועת עזה. הממשל הצבאי שהוחל בשטח זה בעבר בוטל בהחלטת הממשלה, וחיילים ישראלים אינם שוהים באזור זה באופן קבוע ואף אינם מנהלים את המתרחש בו. בנסיבות אלה, אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי. לישראל אין גם יכולת אפקטיבית במעמדה הנוכחי להשליט סדר ולנהל את החיים האזרחיים ברצועת עזה. בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה נובעות ממצב הלחימה השורר בינה לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה; חובות אלה נובעות גם ממידת שליטתה של מדינת ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה; וכן מהמצב שנוצר בין מדינת ישראל לבין שטח רצועת עזה לאחר שנות השלטון הצבאי הישראלי באזור, אשר בעקבותיו נוצרה לעת הזו תלות כמעט מוחלטת של רצועת עזה באספקת החשמל מישראל".

17. בית המשפט הנכבד קבע לא אחת בעבר, כי זכותה הריבונית של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, וכי היקף שיקול הדעת הנתון לרשויות בעניין זה הוא רחב ביותר.

עמדה זו של בית המשפט עוברת כחוט השני בפסיקותיו בעבר הרחוק והקרוב (וראו, למשל, לעניין זה: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1), 113).

18. לעניין זה נבקש להבהיר, כי עמדתו של בית המשפט הנכבד אף עולה בקנה אחד עם כללי המשפט הבינלאומי, כמו גם עם המשפט הנוהג במדינות העולם, לפיו כל מדינה שומרת לעצמה זכות מוחלטת לקבוע אילו זרים ייכנסו אליה, וככלל, אין היא חייבת לנמק בפני אדם זר מדוע היא מסרבת להתיר את כניסתו לתחומה.

19. כידוע, סמכותו של שר הפנים ליתן רישיונות על פי חוק הכניסה לישראל, פורשה בבית משפט זה כסמכות בעלת שיקול דעת רחב ביותר (ראו, למשל: בג"ץ 431/89 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו (4)).

ראו גם מדרך של קל וחומר את פסק הדין בבג"ץ 7277/94 פלוני נ' המושל הצבאי לחבל עזה, תק-על 2)95 (2)889, שם עתרו תושבים מרצועת עזה, עת הייתה נתונה בתפיסה לוחמתית, בבקשה לקבלת היתר יציאה לישראל, ובו נקבע כדלקמן:

"לאיש מן העותרים אין זכות קנויה להיכנס לישראל כדי לעבוד בה. ההחלטה אם להתיר כניסתם לישראל, לצרכי עבודה או לצורך אחר כלשהו, נתונה לשיקול דעתו של המשיב..."

בעניין זה ראו גם את פסק דינו של בית המשפט הנכבד מיום 23.11.06, בג"ץ 9135/06 שאפי נ' אלוף פיקוד מרכז, תק-על 4)2006 (4)2923, בו חזר בית המשפט הנכבד על פסקי-דין קודמים, בקובעו כדלקמן:

"נקודת המוצא היא כי אין לעותר כל זכות שבדין להיכנס לתחומי מדינת ישראל, בין אם לצורכי עבודתו ובין אם לצורך אחר. מתן האפשרות להיכנס ארצה למי שאיננו תושב או אזרח מסור לשיקול דעתה הבלעדי של מדינת ישראל כחלק מריבונותה. הלכה זו נקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין והיא בבחינת מושכלת יסוד."

כן ראו: בג"ץ 11809/05 אלסיד נ' היועץ המשפטי לממשלה, תק-על 1)2006 (1)2314 (2006); בג"ץ 2875/06 כואזבה נ' שר הביטחון, תק-על 2)2006 (2)4729 (2006); בג"ץ 11764/05 קרעאן נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על 1)2006 (1)2040 (2006); בג"ץ 5108/05 עודה נ' משטרת ישראל, תק-על 3)2005 (3)3546; בג"ץ 2475/06 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על 2)2006 (2)3865 (2006).

20. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים האמורים לעיל כיום לגבי רצועת עזה, שאינה נתונה עוד לשליטה ישראלית ודיני התפיסה הלוחמתית אינם חלים עוד בתחומה, ומקל וחומר שדברים אלה יפים כאשר רצועת עזה היא כיום ישות עוינת, הנתונה לשליטתו של ארגון טרור, המנהל ממנה לחימה בלתי פוסקת נגד אזרחי ישראל ותושביה.

זאת ועוד: אף בעניין הומניטארי מובהק יותר מהעניין המועלה בעתירה שבפנינו – כניסתם לישראל של פלסטינים לצורך טיפול רפואי – קבע בית משפט נכבד זה במפורש, כי לתושבי הרשות הפלסטינית אין כל זכות קנויה להיכנס לישראל לצורך טיפול רפואי (בג"ץ 4920/06

רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, תק-על (2)2006, 4595). הדברים שנאמרו שם נכונים שבעתיים בעניינם של תושבי רצועת עזה בעת הנוכחית.

21. מהאמור לעיל עולה בבירור, כי לעותרת אין כל זכות שבדין, קל וחומר זכות מוקנית כלשהי, לקבלת היתר כניסה לישראל, זאת היות שמלכתחילה אין לתושבי רצועת עזה כל זכות להיכנס לישראל, ולכל היותר מדובר באי-הענקת פריבילגיה בלבד (על אחת כמה וכמה בנקודת הזמן הנוכחית, עת מנהלת ישות הטרור השולטת ברצועה לחימה נגד תושבי מדינת ישראל, תוך הפרת כל כלל אפשרי כמעט של המשפט הבינלאומי (השוו: בג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון, תק-על (2)2007 5055; בג"ץ 11120/05 חמדאן נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על (3)2007, 2071). מדינת ישראל אף אינה חייבת ליטול סיכונים כלשהם בהתרת כניסה לישראל, של זרים בכלל ושל תושבי רצועת עזה בפרט, ואף לא מוטל עליה כל נטל הוכחה בהקשר זה בעניינו של פלוני.

דחיית העתירה על-הסף כיוון שמדובר בשיקולים מדיניים מובהקים

22. לצד העובדה כי לא קיימת כל חובה משפטית לאפשר כניסת תושבי עזה לישראל, קיים מצב מורכב, הכולל, בין השאר, סיכון ביטחוני מוגבר מצד תושבי רצועת עזה (השוו: בג"ץ 11120/05 לעיל); המשך פעילות הטרור הנפשעת מצד ארגון הטרור השולט ברצועה כנגד תושבי מדינת ישראל, תוך הפרה בוטה של המשפט הבינלאומי; מגעים מדיניים שונים, הקשורים לעניין באופן ישיר או עקיף; וכיוצא באלה. הנטל לאזן בין כלל השיקולים הצריכים לעניין מוטל על הממשלה. בהתאם להלכה הפסוקה של בית משפט נכבד זה, בית המשפט הנכבד לא יתערב, בסיטואציות כגון דא, בשיקוליה של הממשלה.

23. מכוח היותה של הממשלה "הרשות המבצעת" של המדינה, היא זו שמוסמכת לנהל את ענייני החוץ והביטחון של המדינה. לעניין זה ראו: בג"ץ 5167/00 וייס נ' ראש הממשלה, פ"ד נה(2), 455 (2000), בעמ' 471; בג"ץ 5128/94 פדרמן נ' שר המשטרה, פ"ד מח(5) 647 (1994), בעמ' 651. וכן ראו בג"ץ 550/06 ובג"ץ 596/06 זאבי נ' ממשלת ישראל, תק-על (1)2006 1893 (2006).

24. במסגרת סמכותה זו של הממשלה, החליט הקבינט המדיני-ביטחוני ביום 19.9.07 (ההחלטה צוטטה בסעיף 2 לפסק הדין בבג"ץ 9132/07 לעיל), כי נוכח השתלטותו של ארגון החמאס על רצועת עזה הפכה הרצועה ל"שטח עויין", הוזהר כמעט מכל בחינה רלוונטית למדינת אויב עמה מתקיים מצב מלחמה. בעקבות זאת, החליט הקבינט להטיל הגבלות על העברת טובין לעזה, לצמצם את אספקת הדלק והשירותים לרצועה ולהגביל את התנועה לרצועה וממנה.

יחד עם זאת, נקבע כי ההגבלות דלעיל תוטלנה "לאחר בחינה משפטית ותוך התחשבות בהיבטים ההומניטאריים השוררים ברצועת עזה, מתוך כוונה להימנע ממשבר הומניטארי".

25. בית המשפט הנכבד חזר -- פעם אחר פעם -- על הקביעה כי ישנם נושאים, שראוי להם, מבחינה מוסדית, שלא להיות מוכרעים על-פי אמות מידה משפטיות גרידא. יפים לעניין זה

דברי כבי' השופט (כתוארו אז) ברק בבג"ץ 910/86 **רסלר נ' שר הביטחון**, פ"ד מב(2), 441 (1988) בעמ' 488, כדלקמן :

"סכסוך הוא שפיט מוסדית, אם ראוי לו לסכסוך שיוכרע על פי המשפט בבית המשפט. סכסוך אינו שפיט מוסדית, אם ראוי לו לסכסוך שלא יוכרע על פי אמות מידה משפטיות בבית המשפט. השמיטות המוסדיות עוסקות, איפוא, בשאלה אם המשפט ובית המשפט הם המסגרות הראויות להכרעה בסכסוך. השאלה אינה אם ניתן להכריע בסכסוך על פי המשפט ובבית המשפט, התשובה על שאלה זו היא בחיוב. השאלה הינה אם רצוי להכריע בסכסוך - שהוא שפיט נורמטיבית - על פי אמות מידה משפטיות בבית המשפט".

נבקש להפנות לכך, שבעניין שאף לו הייתה השפעה על איכות החיים ברצועת עזה – שאלת העברת כספי המסים שגובה ישראל עבור הרשות הפלסטינית – קבע בית המשפט הנכבד, בפסק דינו בבג"ץ 1177/06 **באואר נ' ממשלת ישראל**, תק-על 2006(2), 196, כדלקמן :

"...גם העתירה הכללית אינה מגלה עילה להתערבותנו. העברת כספי המיסים לידי הרשות הפלסטינית נופלת בגדר סמכותו של שר האוצר מכוח סעיף 17 לחוק היישום. בנסיבות העניין, אין יסוד להתערבותנו, כשם שלא היה יסוד להתערבותנו אילו החליט שר האוצר שלא להעביר הכספים. לשר האוצר סמכות רחבה בעניין זה. כל ממשלה והשקפתה שלה..."

וראו גם:

- בג"ץ 4481/91 **ברגיל נ' ממשלת ישראל**, פ"ד מז(4), 210, בעמ' 215.
- בג"ץ 2644/94 **פריציק נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד מת(4), 341.
- בג"ץ 3784/95 **"בצדק" נ' ממשלת ישראל**, פ"ד מט(5), 362.
- בג"ץ 3125/98 **עיאד נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון**, פ"ד נה(1), 913.
- בג"ץ 3507/02 **אגודת צדק תרדוף נ' ראש הממשלה**, פ"ד נו(3), 37.
- בג"ץ 550/06 **זאבי נ' ממשלת ישראל**, תקדין 2006(1) 1893.
26. נציין, כי מדינת ישראל רשאית, במסגרת החלטה או מחווה מדינית, לאפשר את הפריבילגיה של התרת כניסת סטודנטים מעזה לישראל לשם יציאה ללימודים בארצות הים, כפי שהחליטה במספר מקרים אחרים, והיא רשאית, מטעמים מדיניים-ביטחוניים ואחרים להחליט שלא לאפשר את הפריבילגיה הנ"ל.
- ואולם, העדר נכונות למתן פריבילגיות לתושבי ישות עוינת, על רקע מדיני-ביטחוני, אינה מבססת עילה להתערבות בית המשפט הנכבד.

מן תכלל אל הפרט

27. לעימות בין ישראל לישות הטרווריסטית השולטת בעזה פנים שונים: מדיניים, ביטחוניים, צבאיים, כלכליים ואחרים. פשיטא, שאזרחים שהם צד לעימות מזוין נפגעים ממנו.

28. אף בכל הנוגע לסוגיה הקונקרטית שלפנינו, עומדים על הפרק שיקולים לבר-משפטיים – שיקולים מדיניים וביטחוניים (במובנם הרחב) – אשר רשאית הייתה ממשלת ישראל – ואף מחובתה לשקול – בכל הנוגע לאופן ניהול ענייני החוץ והביטחון של המדינה.
29. דיני הלחימה במשפט הבינלאומי אינם מחייבים צד לעימות מזוין לאפשר לסטודנטים של הצד השני לעימות לעבור דרך שטחו למדינה שלישית, ודי בכך בלבד כדי להביא לדחיית העתירה על-הסף.
30. המשיבים יטענו, כי אין מקום שבית המשפט הנכבד, במסגרת שיקול הדעת המוקנה לו, יתערב בהחלטות הנוגעות לכניסת סטודנטים עזתיים לישראל לשם יציאה לחו"ל, שהן החלטות הקשורות בסוגיות מדיניות-ביטחוניות מובהקות, ועניין באופן ניהול העימות המזוין עם ישות הטרור השולטת ברצועת עזה, וניהול מדיניותה של מדינת ישראל מול הרשות הפלסטינית, מדינות העולם וכיוצא באלה.
31. הדרישה המועלית בעתירה שבפנינו מצויה הרבה מעבר למינימום ההומניטארי הנדרש על-פי כללי המשפט הבינלאומי הנוגעים למצב של עימות מזוין מול ישות הטרור השולטת ברצועת עזה, ואף חורגת ממסגרת המדיניות שהתוותה בהחלטת הקבינט דלעיל.
32. דרישה מעין זו המועלית בעתירה – דרישה שאין חולק שהיא הרבה מעבר למינימום ההומניטארי הנדרש, כאמור – היא סוגיה הנמצאת בלב-לבה של סמכותו של הדרג המדיני להחליט על אופן ניהול העימות – בכלים צבאיים, מדיניים, כלכליים ואחרים. יכול הדרג המדיני להחליט כך, משיקולים מדיניים, ויכול הוא להחליט אחרת. בהתאם להלכה הפסוקה של בית המשפט הנכבד לא יתערב בית המשפט הנכבד בסוגיות מעין אלה.
33. המשיבים יטענו אפוא כי הסוגיה העומדת במרכזה של העתירה היא סוגיה מדינית-ביטחונית מובהקת, שאין זה ראוי שבית המשפט הנכבד, במסגרת שיקול הדעת הנתון לו, יידרש לה לגופה – בפרט בסיטואציה המדינית הנוכחית.

דחיית העתירה לגופה

34. עמדת העותרת, לפיה מדינת ישראל חייבת, לכאורה, לאפשר לה להיכנס לשטחה לשם יציאתה לחו"ל, איננה יכולה להתקבל. עמדה זו מתעלמת לחלוטין ממצב הלחימה בין מדינת ישראל לבין ישות הטרור השולטת ברצועה, ומהיעדר זכות כלשהי על-פי כללי המשפט הבינלאומי והישראלי. למשיבים לא ברור כיצד יכולים העותרים לטעון כי במצב לחימה, אחת המדינות הלוחמות חייבת לאפשר לסטודנטים נתיני המדינה (או הישות) הלוחמת השנייה להיכנס לשטחה לשם יציאה לחו"ל.
35. בהקשר זה, לא למוותר יהיה לציון, כי מאז תחילת הלחימה בשטחים בכלל, ומאז השתלטותו האלימה של ארגון החמא"ס על הרצועה בפרט, כל הפעלה של המעברים לרצועה

39. סוף דבר, לאור כל האמור לעיל יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה – על-הסף ולגופה.

היום, כ"ז אייר תשס"ח

01 יוני 2008

יובל רויטמן, עו"ד

סגן בכיר לפרקליט המדינה

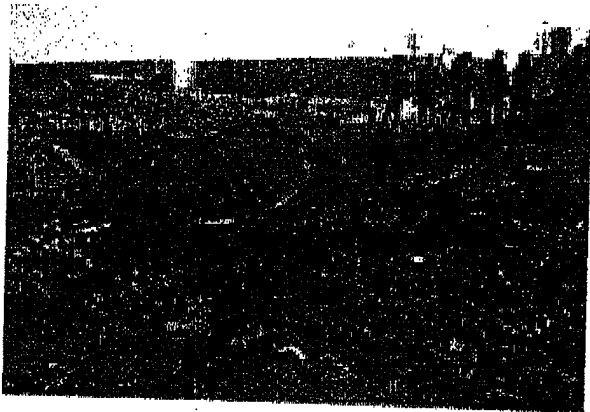
11/ent

מרכז המידע למודיעין ולטרור
המרכז למורשת המודיעין (מל"מ)

22 במאי 2008

משאית תופת התפוצצה סמוך למעבר ארז

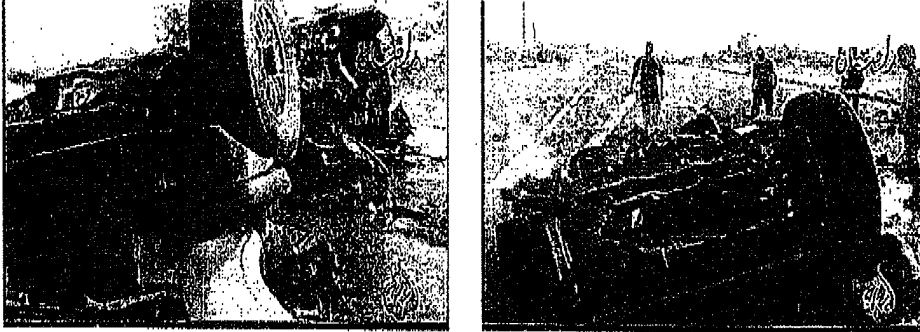
זירת פיצוץ משאית התופת במעבר ארז
(דובר צה"ל, 22 במאי)

התפוצצות משאית התופת במעבר ארז
(פורום PALDF של חמא"ס, 22 במאי)

תיאור האירוע

- ב- 22 במאי, בשעות הבוקר המוקדמות, התפוצצה משאית תופת שהגיעה לאזור מעבר הסחורות שבמעבר ארז, שבצפון רצועת עזה. במקום נגרם נזק אך לא היו נפגעים.
- זמן קצר לאחר מכן תקף חיל האוויר, סמוך למעבר "ארז", רכב שהיה מעורב באירוע (דובר צה"ל, 22 במאי). מדיווחים בתקשורת הפלסטינית עולה כי ג'יפ מסוג מאגנום, שהיה בסמוך למקום האירוע, הופצץ ע"י מסוקי חיל האוויר (כלי התקשורת הפלסטיניים, 25 במאי). על פי דיווח עיתונאי נמסר מצה"ל כי הג'יפ, אשר לא היה ממולכד, נועד ככל הנראה לסייע בחטיפת חיילים וחדירה למעבר (ynet, 22 במאי).

הג'יפ אותו תקף חיל האוויר לאחר ניסיון הפיגוע
(ערץ אלג'זירה, 22 במאי)

בטילת אחריות ותגובות המחבלים

3. שני ארגוני טרור, הג'האד האסלאמי בפלסטין/פלוגות ירושלים ופת"ח/גדודי חללי אלאקצא (גוף המתקרא "מועצת השורא של חוליות השהיד אימן ג'ודה"), נטלו אחריות משותפת לניסיון הפיגוע. בנטילת האחריות נמסר כי המחבל, אבראהים מחמד אבראהים נצר, בן 23, מג'באליא, פוצץ את משאית התופת בכניסה למעבר ארו. המשאית נשאה, על פי ההודעה, 4.5 טון חומרי נפץ.

4. בנוסח ההודעה, נמסר כי "ההתנגדות הפלסטינית" (קרי, ארגוני הטרור) מתנגדים ל"הרגעה" בחינם, תחת לחץ ההסלמה... עוד נאמר כי ארגוני הטרור ("פלגי ההתנגדות") מתנגדים להסכים על "הרגעה" אם איננה הדדית, הכוללת בו זמנית את הגדה המערבית ואת רצועת עזה (אתר אימן ג'ודה, 22 במאי).

5. אבו חמזה, דובר פלוגות ירושלים, אמר כי "מעבר ארו הוא אחד המעברים ממנו יוצא האויב על מנת לפלוש לצפון הרצועה". הוא הוסיף כי כל עוד ימשכו כניסות של כוחות צה"ל לרצועה ופגיעה בפלסטינים, תהיה תגובה כואבת, וכי פעולות ההתאבדות הן אחד מאמצעי ההרתעה (פאל-מדיה, 22 במאי).

המעברים ומעבר ארז בתוכם כמוקד לפיגועים

6. המעברים בין רצועת עזה לישראל, ומעבר ארז בתוכם, משמשים כיעד מועדף לפיגועים של ארגוני המחבלים הפועלים ברצועה. זאת למרות שדרכם נכנסים לרצועה דלק, אנשים וסיוע כלכלי והומאניטארי, החיוניים לתפקודם היומיומי של תושבי רצועת עזה. דרך מעבר ארז נכנסים מצרכים הומאניטאריים לרצועת עזה ועוברים בו תושבים מהרצועה הזקוקים לסיוע הומאניטארי דחוף.
7. בשנות העימות שימש מעבר ארז יעד לפיגועים רבים של ארגוני הטרור. מעבר לירי מרגמות ונק"ל המתבצע לעבר המעבר התבצעו בו בעבר פיגועי "איכות", שגרמו להרוגים ופצועים בקרב חיילי צה"ל. למשל: ביוני 2005, ניסתה מחבלת מתאבדת, שתכננה להגיע לישראל, לפוצץ עצמה במעבר; בפברואר 2004 חדרו שני מחבלים לאזור התעשייה במעבר וביצעו ירי והשלכת רימונים לעבר עמדת צה"ל; בינואר 2004 פוצצה עצמה מחבלת מתאבדת באזור התעשייה ארז; בינואר 2004 נעצר ע"י צה"ל מחבל שתכנן לבצע פיגוע התאבדות בסמיכות לאזור התעשייה. גם בשנים 2003 ו 2002 בוצעו מספר פיגועי ירי והתאבדות במתחם מעבר ארז.